

sette, og jeg skal slutte med indtrængende at ønske, at dette Lovforslag maa blive til Lov, thi saa troer jeg dog virkelig, man kan sige, at vi have faaet Noget ud af denne Samling. At vi have faaet denne Lov ud, vil man sige, er dog noget meget Ubetydeligt. Ja, ganske vist, det er det, men jeg tør dog sige, at den vil faae en grumme stor Betydning for vort Samfundslivs Udvikling.

Sindenburg: Hvilken Betydning man vil tillægge det nærværende Lovforslag, beror paa, fra hvilket Synspunkt man vil see det. Dersom man kun vil betragte det som en Lov, hvorpaa den nuværende Anstalt indrettes sig paa en mere hensigtsmæssig Maade, kan det vel siges, at Lovforslaget allerede ikke har en saa ganske ringe Betydning, men den Betydning, som det har, naar man ser det fra dette Synspunkt, er dog aldeles forspindende imod den Betydning, som det faaer, naar man stiller sig paa det højere Standpunkt, som med saa veltalende Ord blev skildret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4 Balthfreds (Senger), det Synspunkt nemlig, hvorfra det betragtes som en Maade, hvorpaa man vil fremhjælpe Arbeidsmanden til Selvforsørgelse og altsaa gjøre det muligt for Staten og for Communerne at undgaae den overvældende Fattighynde, som nu krydler dem. Naar man betragter Sagen fra dette sidste Synspunkt, troer jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at det Lovforslag, der nu foreligger Thinget til Behandling, er uden Sammenligning det betydningsfuldste af alle dem, som i nærværende Samling have beskæftiget os. Det er imidlertid netop, naar vi see det fra dette Synspunkt, at det forekommer mig, at man kan gjøre ikke uvæsentlige Indvendinger imod det. Det vil erindres, at den Tanke, som er nedlagt i det nærværende Lovforslag, naar man betragter det fra det sidste store Synspunkt, sandt først sit Udvikl i et Landstinget forelagt Lovforslag, som ikke var saa lidet forskjelligt fra dette, og som tilføjede en særskilt Anstalt for de uformuende Classer. I dette Lovforslag var blandt Andet foreslaaet, at Indbetalingen af Præmier til Anstalten skulde kunne stee i alle Landets Com-

muner, og skulle kunne stee baade i aarlige, halvvaarlige, fjerdingaarlige, maanedlige og ugentlige Bidrag. Jeg troer nu, at disse to Tanker, som vare nedlagte i dette tidligere Lovforslag, men som ikke ere vendte tilbage i det nærværende Lovforslag, vare overordentlig heldige og frugtbare Tanker. Jeg troer netop, naar man stiller sig paa det Synspunkt, at det er Opgaven at hjælpe de uformuende Classer til Selvforsørgelse, er der ingen Virksomhed, man naturligere kan paalægge Communerne, end den at skulle virke til denne Anstalt, saaledes at de under deres Ansvar skulde incassere Præmierne. Det er dog vistnok ganske klart, at Communerne i den Forvisning, at disse fattige Folk ellers vilde falde dem selv til Byrde, have den allerkræftigste Opfordring til at arbejde i Anstaltens Tjeneste, og at der ikke er det mindste Unaturlige i — jeg troer endog saa, det er ganske selvfølgeligt — at den lovgivende Magt paalægger Communen et saadant Arbejde. Dernæst troer jeg ogsaa, at, naar man tilnærmelsesviis skal naage det store Formaal, som man her stiller sig, naar man betragter Sagen fra det Synspunkt, at det er Formaalet at fremhjælpe Arbeidsclassen til at sørge for sig selv, saa er det ikke tilstrækkeligt, at man siger, at han kan indbetale Præmierne maanedsviis; jeg troer, at det, naar man vil tage Sagen praktisk, er nødvendigt at gjøre det Skridt videre, som var taget i det tidligere Lovforslag, at Præmierne kunne indbetales ugentviis, og jeg vil tilføje, at det vilde være høist ønskeligt, om Præmierne kunde indbetales til ganske ubestemte Tider, naar den Forsikrede havde Pengene. Hvorledes man end vil stille sig, saa forekommer det mig at være hævet over al Tvivl, at, naar man er stillet overfor den store Samfundsopgave, den allerførste, som vi have at beskæftige os med, saa maa der betydelige Anstrengelser til, naar man skal kunne vente, at dette Viemed tilnærmelsesviis kan naaes, saa er det nødvendigt, at der finder en stadig Paavirkning Sted af Almuesmanden, ikke een Gang, for alle, men stadig og idelig maatte det holdes ham for Die, bestandig maa han paavirkes i den Retning, at han skal sørge for sig selv og benytte en saadan Anstalt